

Arrest

nr. 294 961 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 mei 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 22 mei 2023 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2021 werd ingediend door :

*[K.B.] (R.R.: [...]) nationaliteit: Ghana
geboren te [...] op [...]*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 12.11.2014 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 10.02.2015 afgesloten met een weigering van verblijf met een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV) door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 05.10.2017 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 24.10.2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 3 maanden voor het eerste VIB en iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid de sociale relaties aan die hij hier heeft ontwikkeld, waarbij hij verwijst naar het begrip 'privéleven' en artikel 8 EVRM. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 28 jaar in Ghana heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Ghana en zich daardoor moet begeven bij de Belgische Ambassade in Abidjan (Ivoorkust). Betrokkene verklaart eveneens dat het voor hem onmogelijk is om die reis te maken aangezien het een verre reis is, er bij niemand terecht kan en er geen inkomen of werk heeft. Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Abidjan kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ivoorkust te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust. Hij dient zich enkel naar Ivoorkust te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Ghana om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Wat betreft de bewering dat betrokkene bij niemand terecht kan en geen inkomsten heeft of werk, hierbij dient gemeld te worden dat betrokkene bij zijn eerste VIB dd. 05.10.2017 verklaarde dat zijn vader alsook 2 broers en 2 zussen in Ghana verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Ghana zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in

afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Re-integratie-fonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommoda-tie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verwijst naar een arrest van de RvV van 29.10.2007. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog is met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. een verblijf in België sinds 2014) en zijn integratie (nl. dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud voorziet, dat betrokkene werkwilgig is, dat betrokkene soms werkt in het containerpark, dat betrokkene Engels en een beetje Nederlands spreekt, de diverse getuigenverklaringen, dat betrokkene voetbalt en deelneemt aan kerkactiviteiten, het bewijs van vaccinatie) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002)."

1.2. Eveneens op 22 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [K.B.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Ghana

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [K.B.] en [K.B.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

i.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het lang legaal verblijf van verzoeker niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat het attest van immatriculatie (AI) verkregen in de asielprocedure geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat aantoonst dat het verzoek tot internationale bescherming hangende is. En een AI geeft geen recht op verblijf.

Dit klopt niet.

Eerst en vooral wil verzoeker opmerken dat hij zijn lang (deels legaal) verblijf heeft aangehaald. Hij voert dus tevens zijn lang illegaal verblijf aan. Het gaat erom dat verzoeker reeds lang in België verblijft en dat dit het voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen.

Het is de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf, met of zonder AI is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

De aanwezigheid van verzoeker sinds 2014 werd door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

ii.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

Het begrip 'privé-leven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan

het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwoont (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

-Toepassing van artikel 8 EVRM in dit dossier.

Verzoeker heeft hier sociale relaties ontwikkeld.

Verzoeker is werkwilg en is niet van plan om steun te vragen bij de overheid. Hij werkt soms in het containerpark. Van zodra hij in het bezit wordt gesteld van verblijfsdocumenten zal hij er alles aan doen om snel werk te vinden.

Verzoeker beroept zich daarom op artikel 8 EVRM om aan te tonen dat het zeer moeilijk, zomet onmogelijk is om terug te keren naar zijn thuisland zonder dat dit artikel wordt geschonden.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

[...]

In deze context wenst de verzoeker te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

“Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd.

..

Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: “There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”. (Of “Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten” – eigen vertaling).

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat “een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”

Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoeker hier sociale relaties evenals professionele relaties heeft. Verzoeker werkt soms in het containerpark en wil snel officieel aan het werk als het is toegelaten. Verzoeker heeft hier een beschermingswaardig privéleven.

De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft. Verzoeker heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van zijn in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

iii.

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn verre integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

iv.

Verzoeker werkt soms en is werkwilg. Bij toekenning verblijf zal hij snel werk vinden.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niets gemotiveerd.

Het is dan ook niet duidelijk waarom zijn werk en kansen op werk niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

v.

Volgens de verwerende partij volstaat de afwezigheid van een Belgische Ambassade in Ghana niet als buitengewone omstandigheid. Hij kan eenvoudig naar Abidjan reizen, de aanvraag indienen en dan het resultaat afwachten in Ghana.

Verzoeker heeft nochtans in zijn verzoekschrift vermeld dat hij die reis financieel niet kan dragen: "Bovendien kan verzoeker de kosten van een reis en overnachtingen niet dragen. Hij mag niet officieel werken en kan dus ook geen inkomen generen om zulke kosten en reizen te kunnen betalen."

Verzoeker heeft niet de financiële middelen om terug te reizen naar Ghana en verder naar Ivoorkust te reizen en terug om dan eventueel nog eens af te reizen naar Ivoorkust en België, overnachtingen te betalen, officiële documenten te verzamelen en betalen, enz.

Hieromtrent wordt wederom niets gemotiveerd door de verwerende partij. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

De verwijzing naar IOM gaat tevens niet op, aangezien die betrekking heeft op een definitieve terugkeer. Verzoeker kan geen beroep doen op hulp van het IOM om een aanvraag in te dienen bij de Belgische Ambassade in Abidjan en dan terug te keren naar België. Dit is niet de bedoeling van de hulp van het IOM.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht."

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt in zijn § 2 dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De bestreden beslissing moet dus duidelijk de determinerende motieven weergeven op grond waarvan zij is genomen.

In de eerste bestreden beslissing kunnen de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen op duidelijke wijze worden gelezen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van deze beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve

in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afge-geven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RVS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker betwist deze beoordeling.

2.6. Verzoeker gaat in eerste instantie niet akkoord met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat zijn lang “*legaal*” verblijf in België niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder motiveerde in dit verband als volgt:

“Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.”

Verzoeker kan, gelet op voormelde motivering, niet met goed gevolg voorhouden dat zijn aanwezigheid in België sinds 2014 niet in aanmerking werd genomen of werd genegeerd. Verweerder heeft deze wel degelijk in rekening gebracht, maar wees er met voormelde motivering op dat een attest van immatriculatie louter een proceduredocument is maar geen verblijfstitel die een recht op verblijf weerspiegelt.

Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordeling. Het louter stellen dat *“dit niet klopt”*, zonder enige verdere toelichting, volstaat niet om deze beoordeling onderuit te halen.

Verzoeker betoogt wel nog dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar hier wel reeds langere tijd zijn. De vraag of dit verblijf al dan niet legaal was, kan volgens hem dan ook niet het uitgangspunt zijn. Hij stelt dat het erom gaat dat hij reeds lang in België verblijft en dat dit lange verblijf, of dit nu legaal of illegaal is, maakt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Zijn lange verblijf in België werd volgens verzoeker dus niet correct beoordeeld.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ook nog de volgende motivering opnam inzake de duur van zijn verblijf in België sinds 2014:

“Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. een verblijf in België sinds 2014) en zijn integratie (nl. dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud voorziet, dat betrokkene werkwilgig is, dat betrokkene soms werkt in het containerpark, dat betrokkene Engels en een beetje Nederlands spreekt, de diverse getuigenverklaringen, dat betrokkene voetbalt en deelneemt aan kerkactiviteiten, het bewijs van vaccinatie) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002).”

Aan de hand van zijn betoog toont verzoeker niet aan dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat zijn lang verblijf in België op zichzelf genomen niet maakt dat hij is verhinderd de aanvraag in te dienen bij de voor zijn land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad van State stelt in zijn vaste rechtspraak ook duidelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België [...] de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker houdt vol dat verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met zijn lang verblijf in België en dat dit element een buitengewone omstandigheid kan vormen, maar laat na op concrete wijze te verduidelijken op welke wijze de duur van zijn verblijf het alsnog bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. Zijn betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de motivering van de eerste bestreden beslissing.

2.7. In tweede instantie bekritiseert verzoeker de beoordeling in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het door hem ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst andermaal op zijn sociale en professionele relaties in België die volgens hem een beschermenswaardig privéleven uitmaken waardoor hij niet in staat is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen via de gebruikelijke weg. Dit privéleven is volgens hem niet op correcte, zorgvuldige wijze in rekening gebracht.

Deze kritiek wordt mede onderzocht in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker niet aanvoert gezins- of familieleden te hebben in België. Een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven is dus niet aan de orde.

In zijn aanvraag wees verzoeker wel op de ontwikkeling van sociale en professionele relaties in België. Wat dit laatste betreft, haalde hij aan professionele contacten te hebben ontwikkeld en, bij het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, onmiddellijk op zoek te gaan naar werk. Hij gaf aan soms te werken in een containerpark.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker ingeroepen elementen van een privéleven in België. Verweerder betwistte als dusdanig niet dat verzoeker in dit land een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Hij oordeelde wel dat verzoeker hiermee niet aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hij gaf aan dat niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging te vragen disproportioneel ingrijpt in verzoekers privéleven in België. Dit betekent volgens hem immers geen breuk van de privérelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Hij stelde ook vast dat verzoeker niet kan aantonen dat zijn sociale banden met België in die mate hecht zijn, of dat er sprake is van een afhankelijkheid, waardoor zijn recht op een privéleven wordt geschonden. Verweerder wijst er verder nog op dat verzoeker ruim 28 jaar in Ghana heeft verbleven en dat de in België opgebouwde banden dan ook geenszins kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst.

Verzoeker kan niet overtuigen in zijn standpunt dat verweerder zijn beoordeling heeft gebaseerd op een verkeerde interpretatie of invulling van het begrip “*privéleven*” waarbij de concrete feiten werden miskend. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder niet zozeer heeft betwist dat de door verzoeker aangehaalde sociale en/of economische banden een privéleven kunnen uitmaken, maar wel dat niet blijkt dat disproportioneel wordt ingegrepen in het ingeroepen privéleven indien verzoeker zijn aanvraag moet indienen bij de voor zijn land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging waardoor een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven niet aan de orde is.

De Raad wijst er ook op dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de

behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Door het louter herhalen van de elementen van een privéleven in België die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag toont verzoeker niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in zijn geval sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet concreet aan dat geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging inzake het door hem ingeroepen privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient nog te worden vastgesteld dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoeker na om concreet te duiden waarom zijn situatie gelijk zou zijn aan deze van de vreemdeling in het genoemde arrest.

2.8. In derde instantie betwist verzoeker de beoordeling dat de elementen inzake de verblijfsduur en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Hij toont evenwel niet aan dat de beoordeling van het bestuur hieromtrent uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De Raad herhaalt dat de Raad van State in vaste rechtspraak stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers persoonlijke overtuiging dat deze elementen ook een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, is onvoldoende om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

2.9. In vierde instantie bekritiseert verzoeker het vermeende gebrek aan motivering inzake zijn werk(willigheid) en het gegeven dat hij snel werk zal vinden, indien hij wordt gemachtigd tot verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de motivering van de eerste bestreden beslissing echter wel degelijk rekening gehouden met deze elementen. Immers werd het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. een verblijf in België sinds 2014) en zijn integratie (nl. dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud voorziet, dat betrokkene werkwillig is, dat betrokkene soms werkt in het containerpark, dat betrokkene Engels en een beetje Nederlands spreekt, de diverse getuigenverklaringen, dat betrokkene voetbalt en deelneemt aan kerkactiviteiten, het bewijs van vaccinatie) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld* (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder

moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002)."

Aldus werden de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen inzake werk(willigheid) mee beschouwd als elementen van integratie. Deze betreffen volgens verweerder in de eerste plaats de gegrondheid van de aanvraag. Verweerder heeft in casu op duidelijke wijze geoordeeld dat deze elementen inzake de integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en dus niet verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. Het loutere gegeven dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de voormelde beoordeling, doet hieraan nog geen afbreuk. Verzoeker, die momenteel geen officiële toelating heeft om arbeid te verrichten in België, blijft in gebreke te verduidelijken op welke wijze deze elementen inzake werk(willigheid) het hem bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland.

2.10. In vijfde instantie betoogt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd inzake het door hem ingeroepen gebrek aan financiële middelen om de gehele procedure te doorlopen voor het indienen van een aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging, in het bijzonder de terugreis naar Ghana, de heen- en terugreis naar Ivoorkust voor het indienen van de aanvraag, de overnachtingen, het verzamelen van de nodige officiële documenten, ... Hij wijst er op in dit verband in zijn aanvraag te hebben aangehaald dat hij niet officieel kan werken en dus ook geen inkomsten heeft om zulke reizen en kosten te betalen. Vervolgens merkt hij op dat de verwijzing naar de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM) niet opgaat, omdat enkel een beroep zou kunnen worden gedaan op de IOM voor een definitieve terugkeer.

Verzoekers betoog dat inzake dit aangevoerde gebrek aan financiële middelen niet wordt gemotiveerd mist feitelijke grondslag. Hij spreekt zijn eigen kritiek op dit punt ook meteen zelf tegen door te stellen dat de verwijzing naar de IOM niet opgaat.

In de eerste bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ivoorkust te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verweerder merkte nog op dat er van verzoeker niet wordt verwacht dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust. Na het indienen van de aanvraag bij de Belgische ambassade in Ivoorkust kan hij terugkeren naar Ghana om aldaar de beslissing in het kader van deze aanvraag af te wachten. Wat betreft verzoekers blote beweringen aangaande zijn gebrek aan financiële draagkracht, heeft verweerder verder opgemerkt dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verklaard dat zijn vader, twee broers en twee zussen in Ghana verblijven en dat hij niet aantoonde dat dit thans niet meer het geval is, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden kan verblijven in afwachting van een beslissing aangaande zijn aanvraag. Verweerder wees er ook op dat verzoeker ruim 28 jaar in Ghana heeft verbleven en dat bijgevolg de opgebouwde banden met België niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het land van herkomst. Daarnaast wees verweerder er op dat verzoeker eventueel een beroep kan doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en dat indien verzoeker dankzij de begeleiding van de IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in het land van herkomst hij de inkomsten hieruit bijvoorbeeld kan gebruiken om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verweerder aanvaardt aldus ook dat verzoeker in het land van herkomst kan werken en zo in een inkomen kan voorzien.

Verzoeker toont niet aan dat hij – wanneer hij terugkeert naar het herkomstland – geen beroep zou kunnen doen op de IOM. Het loutere feit dat hij de intentie heeft om bij zijn terugkeer een aanvraag in te dienen om naar België te mogen terugkeren maakt geenszins dat hij zich niet zou kunnen wenden tot de IOM om de nodige steun te krijgen voor zijn terugreis naar het herkomstland en inkomensgenererende activiteiten te vinden in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag. Zoals verzoeker bovendien zelf heeft aangegeven in zijn aanvraag, is hij werkbereid en arbeidsgeschikt en de Raad ziet niet in waarom verzoeker – eenmaal teruggekeerd naar het herkomstland waar hij ruim 28 jaar heeft verbleven en hij aldus is geboren en getogen – geen aansluiting zou kunnen vinden met de Ghaneese arbeidsmarkt om in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag in zijn levensonderhoud te voorzien. Zoals verweerder heeft gesteld in zijn beslissing, dient verzoeker zich enkel naar de Belgische ambassade in Abidjan, Ivoorkust, te begeven om zijn aanvraag in te dienen. Uit niks blijkt dat verzoeker dergelijke reis niet zou kunnen ondernemen omwille van een gebrek aan financiële middelen, gelet op de optie(s) waarvan verweerder melding maakt en die verzoeker niet heeft weten te weerleggen.

2.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Hij toont ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn privéleven in België.

2.12. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.13. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze

onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113

PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990,

Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met zijn sociale en professionele relaties van de verzoeker. Door een verkeerde interpretatie van het begrip privéleven in de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis VW en het gebrek aan enige motivatie hieromtrent in de bestreden beslissing worden artikelen 74/13 VW en 8 EVRM geschonden.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.15. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Verzoeker betwist niet dat deze bepaling op hem van toepassing is en hem bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit dragend motief van de tweede bestreden beslissing wordt niet onderuit gehaald.

2.16. Verzoeker beroept zich evenwel op de meer voordelige bepalingen vervat in artikel 8 van het EVRM, waarbij hij ook verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat verweerder deze bepalingen heeft miskend doordat zijn privéleven, meer bepaald zijn sociale en professionele relaties, niet in rekening is gebracht en nu in de voorafgaand genomen eerste bestreden beslissing het begrip privéleven verkeerd is geïnterpreteerd. Hij betoogt tevens niet te zijn gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel.

2.17. Voor zover verzoeker de schending van artikel 41 van het EU-Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Hij kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het EU-Handvest beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uit-voering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietig-verklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker houdt voor dat hij had moeten worden gehoord omtrent zijn privéleven in België.

De Raad stelt echter vast dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot nadat hij zich had uitgesproken over de door verzoeker ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat toe om vanuit illegaal of precair verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Verzoeker gaat er met zijn betoog dan ook aan voorbij dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de mogelijkheid had om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens hem maken dat hij is verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar zijn herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Hij heeft ook daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Rekening houdend met het gegeven dat deze procedure tot op de dag van de afgifte van het betreden bevel hangende was bij het bestuur, was verzoeker tot deze datum ook in de mogelijkheid om in dit verband nog bijkomende of aanvullende elementen naar voor te brengen. In zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag stelde verweerder reeds vast dat de ingeroepen elementen en bewijsstukken verzoeker niet daadwerkelijk verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds op afdoende wijze zijn standpunt naar voor heeft kunnen brengen inzake de redenen die een – minstens tijdelijke – terugkeer naar zijn herkomstland verhinderen. Ook het bestreden bevel houdt zo enkel in dat verzoeker in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied dient te verlaten en dient terug te keren naar zijn land van herkomst, eenmalig, zonder dat dit hem verhindert België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven van zodra hij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij dienstig een schending van het hoorrecht kan invoeren. Hij laat ten onrechte uitschijnen dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken.

Alleszins kan verzoeker ook niet overtuigen dat hij, indien nog gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, bijkomende, concrete elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Hij toont niet aan dat hij nog nieuwe stukken of elementen kon voorleggen die niet reeds waren beoordeeld in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat verweerder in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat het door verzoeker voorgehouden privéleven op zich niet verhindert dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet tegenhoudt. Het voorgehouden privéleven werd dus in rekening gebracht en beoordeeld, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij, door het andermaal aanhalen van dit element of door op zeer algemene wijze te stellen dat er sprake is van een *“verkeerde interpretatie van het begrip “privéleven”*”, nog elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. Hierbij kan ook dienstig worden verwezen naar de uiteenzetting inzake artikel 8 van het EVRM en het door verzoeker voorgehouden privéleven in het eerste middel.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

2.18. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet oplegt om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het privéleven in rekening te brengen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat verweerder is nagegaan of het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde vast dat in dit verband geen concrete elementen spelen. Verzoeker gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze niet.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.19. In zoverre verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, beperkt hij zich ertoe te wijzen op een privéleven in België dat volgens hem niet (correct) in rekening is gebracht. De Raad herhaalt evenwel dat verweerder pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nadat hij in zijn beslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat niet disproportioneel wordt ingegrepen in dit privéleven indien verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst om vanuit dit land de nodige verblijfsrechtelijke stappen te zetten. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zijn privéleven niet in rekening is gebracht of niet is getoetst in het licht van artikel 8 van het EVRM, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nu verzoeker in het onderzochte middel voor het overige volledig in gebreke blijft te verduidelijken waarom de afgifte van het bestreden bevel strijdig is met artikel 8 van het EVRM, volstaat verder een verwijzing naar de bespreking van dit verdragsartikel voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM andermaal niet aannemelijk.

2.20. Rekening houdend met wat voorafgaat blijkt niet dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.21. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS